τας ἔκαμες μόνη σου· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.) *Χρυσοῦν Μῆλον* (βέβαια, ἔγινε λάθος ἀπὸ τὸν διεκπεραιωτὴν· Σῆμα σοῦ ἔστειλα· ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις καί σου εὔχονται ταχεῖαν καὶ τελείαν ἀνάρρωσιν·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ πόλεμος εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, καὶ ἄλλοι ἐνδιαφέρονται ὑπὲρ τῶν Ρώσσων καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῶν Ἰαπώνων· ἡμεῖς βέβαια πρέπει νὰ εὐχώμεθα ὑπὲρ τῶν ὀμοδόξων· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μας ἐμποδίζει νὰ ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ οἱ Ἰάπωνες ἀποδείχθησαν ἥρωες·) *Πτοὴν τοῦ Ζεφύρου* (βεβαίως, θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου, μὲ τὴν σειράν· [Ε] διὰ τὸ ποιηματάκι· ναί, πολλοὺς διαγωνισμοὺς θὰ προκηρίξω κατ' οὐτάς, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων, μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ·) *Στρατηγὸν Μποδλλερ* (ἔστειλα·) *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἔστειλα τὸ 13-14 ἐκ νέου πρὸς ὅλους·) *Παρθένον Δάσος*, *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· χαίρω ἀκόμη ποῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου σὲ παρηγόρησα καί σε διεσκέδασα τόσον καλά· ὅταν μου γράφῃς ὅμως νὰ μὴ στρυμώνῃς τόσον τὰ γράμματα εἰς τὸ τέλος, διότι μου πονοῦν τὰ μάτια· ὅπως ἀρχίζεις καλά, ἔτσι καὶ νὰ τελειόνῃς·) *Νιαγάρας* (ἔχει καλῶς·) *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([Ε] διὰ τὸ ἀλληγορικῶς εἰκονογραφηθὲν ψευδώνυμόν σου·) *Ὀμφαίαν Λευκάδα* (εὐχαρίστως δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ μου στείλῃ 1 δραχμὴν καὶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος·) *Τηλέμαχον* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἔκθεσιν· εἶνε περιττὸν ὅμως νὰ σημειόνῃς ἀπὸ πάνω ὅτι εἶνε διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων· διότι καὶ νὰ μὴν εἶνε, ἐγώ, ὅταν λαμβάνω κάτι τι ὡραῖον, εἴτε ἐπιστολήν, εἴτε ποίημα, εἴτε ἔκθεσιν, πάντοτε δίδω εὔσημα·) *Θεσσαλίδα Καλλιτέχνιδα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* (ἔκαμες πολὺ καλά!) *Μελλὶν* ([Ε] διὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη·) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Πυρειοπώλην* ([Ε] μου ἤρεσεν ἡ ἱστορία τῆς πρωταπριλιᾶς·) *Ζαππίδα* (Σῆμα ἔστειλα·) *Σατανᾶν*, *Μικρὸν Βιολιστὴν* (χαίρω πολύ·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (ὁ κ. Π τὸν ἐνθυμεῖται κάλλιστα τὸν μπαμπά σου, καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ εἰπῇς τοὺς φιλικοὺς χαιρετισμούς του·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (ἐνεκρίθη·) *Πτωχικὴν Καλύβαν* (ὡραῖα· ἀλλ' ὁ Π. βεβαίως κατὰ λάθος σοῦ ἔρριψε τὴν πέτραν· θὰ ἔβλεπε νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν·) *Βασιλέα τῶν Ρόδων*, *Τύλλον Ὀστύλλιον* (μὰ δὲν ἦτο λόγος αὐτὸς νὰ μὴ μου γράψῃς! εἶδες λοιπὸν τί φιγούρα που κάμνεις μὲ τὸ Σῆμα; ἔτσι ὅσα παιδιά το φοροῦν·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (ἔστειλα εὔμορφον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τα γράψῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρ· ου·) *Παπολέοντα Πρῶτον* (α' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Πεπρωμένον*, *Νευρόσπασον* (βεβαιότατα·) *Δωδώνην* (τὰ ἔστειλα· καὶ ἔτσι ὁ τόμος, ὁ ὁποῖος σ' ἐμάγευσε, εἶνε τώρα πλήρης·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς συχνότερα·) *Ἴον* (εἶμαι εὐτυχὴς δι' ὅσα γράφεις, κ' εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλήν σου μαμμάν· τὰς πληροφορίας σου ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς νοήσω, διότι αὐταὶ πλέον δημοσιεύονται εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας ἐπὶ πληρωμῇ· εὐχαρίστως θὰ σου στείλω τὴν Β'. Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» ἅμα λάβω τὸ ἀντίτιμον, δρ. 3·) *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* (πρὸς τοῦτο, φίλε μου, ἀρκεῖ νὰ συμμορφώνεσαι *πάντοτε* μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ Ὁδηγοῦ· τίποτε ἄλλο!) *Μακρολαίμην* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω ὅτι μᾶλλον διὰ τοῦ ξεσπαθώματος ἢ δι' αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς θὰ κατορθωθῇ αὐτό που ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι·) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (διὰ τὴν ὁποίαν, ἡ ἡμέρα ποῦ λαμβάνει τὸ φύλλον μου εἶνε ἡ εὐτυχεστέρα·) *Κάκιαν*, *Χρυσόμαλλον Κριὸν* (λοιπόν... μετὰ τὰς ἐξετάσεις·) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν·) *Ἀλκίφρονα* (καὶ σὺ μὴν ἀγοράζῃς ἀπὸ αὐτὸν Λυτόχαριτον· στέλλε τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας·) *Ἀγνὴν Ψυχὴν* (ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ τόσον καιρόν, ἀλλὰ τῆς ἐπονοῦσε τὸ χέρι· χαίρω ποῦ της ἐπέρασε καὶ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησε·) *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Ἀριστέαν Νικολαΐδου* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 *Ἀπριλίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δὶ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

176. **Λεξίγριφος.**

Δύο γράμματα τῶν Γάλλων, μ' ἔντομον ἐὰν [ἑνώσῃς,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, παρευθὺς θὰ φα- [νερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου

177. **Στοιχειόγριφος.**

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Πατρὶς ἥρωος γενναίου
Ἂν ἀποκεφαλισθῶ,
Τότε θὰ καταρασθῶ . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζω-Ζο.

178. **Αἴνιγμα.**

Ποτομὸς τὸ ἀρσενικόν μου
Στὴν Ἀσίαν τὴν Μικράν·
Καὶ γυνὴ τὸ θηλυκόν μου,
Στὴν Γραφὴν τὴν Ἱερᾶν.

Ἐσταλη ὑπὸ Γεωργίου Σ. Πολυλᾶ

179. **Περόνη.**

★ ★ ★ Νάντιατατασθοῦν οἱ ἀ-
★ ★ ★ στερίσκοι διὰ γραμμάτων
★ ★ ★ οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκε-
★ ★ ★ ται: καθέτως στρατηγὸς
★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀρχαῖος, ὁριζοντίως γεω-
★ γικὸν ἐργαλεῖον, δεξιᾷ
★ μεγαλόνησος καὶ ἀριστε-
★ ρᾷ ὅπλον ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑρμιόνης Τυλιπούλου

180. **Κρυπτογραφικόν**

1 2 3 4 5 6 7	=	Ναύκρχος.
2 3 4	—	Κάτι ὡραῖον.
3 4 1 6 7	—	Ποταμός.
4 2 1 1 6 7	—	Ζῷον.
5 3 6 7	—	Ἀλιγιῶδες.
6 4 1 2 5 1	—	Πτηνόν.
7 3 1 6 7	—	Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεάρου Ἠθοποιοῦ

181—182. **Ἀστεῖα Παρεράματα.**

1.— Ἡ κυρία εἶνε ὥρα τῆς μιᾶς Ὁσίας.
2.— Ὁ δοῦλος εἶνε νόσος.

Ἐστάλη υπο τοῦ Ἕλληνος Ἀθηναίου

183. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Τιτᾶνα:

1, Ἀρχαῖος θεός. 2, Μυθολογικὴ νῆσος. 3, Ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 4 Σειρήν. 5, Μάντις. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 7. Οἰνοχόος τοῦ Θεοῦ. 8. Πέρσης στρατηγός. 9. Ἐνέργεια ὅπλου.

Ἐστάλη υπο τῆς Ἀθώας Καρδίας

184. **Φωνηεντόλιπον.**

θντν - χθρν - μ - φλτ - θντς - ν

Ἐστάλη υτὸ του Μαύρου Λέτου

185. **Γρῖφος**

```
   το          τ   τ     τ
 το    το      τ τ     τ   τ τ
    α   καὶ στὴ τ τ   τ     τ   τ
 το    το      τ τ τ   τ τ τ τ
   το          τ   τ   τ     τ
   οῦ
```

Ἐστάλη υπο τοῦ Κρο.ἀλοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 9 καὶ 10.

93. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.) — 94. Ἴος-ὄς. — 95. Ἔκτος- ἕκτος. — 96. Ὕαινα - ἔν.

97,
```
ΚΑΜΗΛΟΣ
Α Α Ο Ε
ΜΑΝΟΥΗΛ
Η Ο Τ Ι
ΛΟΥΤΡΟΝ
Ο Η Ο Ο
ΣΕΛΙΝΟΝ
```
93. **ΠΑΦΟΣ**
ΩΡΙΩΝ
ΚΩΝΟΣ
ΑΙΝΟΣ
ΜΑΡΙΑ

99, Βόλος.—100. *Οὐδὲν κρεῖττον τοῦ σιγᾶν.* (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς α' στήλης, τὸ πρῶτον τῆς γ', τὸ πρῶτον τῆς ε', ἔπειτα τὸ δεύτερον τῶν ἑξῆς, καὶ οὕτω καθεξῆς.)— 101. Ὁ Ἀννῖβας, ὁ Φιλοποίμην καὶ Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἀπέθανον κατὰ τὸ ἔτος 183 π. Χ. — 102. Ζεύς, Χάρυβδις, Τελαμών, Ρέα, Ζωμός, Φίλιππος, Λευκωσία — ζ' χτρ - ζ - φλ - = Ζῆ χύτρα, ζῆ φιλία. — 103. Τὸ ὡραιότερον Σῆμα εἶνε τὸ τῆς Διαπλάσεως. — 104. *Δίωκε μεγάλα, μὴ δίωκε μικρά.* (Δύο καὶ μεγάλα — μῖ- δύο καὶ μικρά.)

105 Ὑπερῷον (ὑπέρ. ὠόν.) — 106. Θήρα- Ἥρα-θήρ.— 107. Πλάξ-Βλάξ. — 108 110. 1, Ὅτι ὁ μέν κύκλος ἔχει τὸ *κέντρον* εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ μέλισσα εἰς τὸ ἄκρον. 2, τὸ κάλλιον (κάλλιον.) 3, ὁ Ἐφιάλτης —

111.
```
ΛΙΜΑ
ΙΜΕΡΑ
ΜΕΔΙΝΑ
ΑΡΙΑΔΝΗ
```
112 Μαία-α = *μὲ* + (εὔανδρος—εὖ =) *Ἀν-δρος*— ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ.
113-117. Διὰ
ΑΝΔΡΟΣ τοῦ Α: *κάλπασμα.*
ΑΝΟΙΑ *Ταράχρα, ἀσπάλαξ.*
ΗΣΑΥ *ἄκανθα, ἄγαλμα.*—

118. ΣΕΒΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ (ΣΕλευκος, ΒΟΥτυρον, ΤΟκιον, ΓΗλιοφος, ΡΑΣπων.) — 119. Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ. — 120. *Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ* (Μῖ - ἐπὶ πᾶν - τιλ ὑπ' - οῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγωτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Demètrius J. Zoidès, Lycée Comm. Et. Nouct Salonique (Turquie) (Δ,41)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. — Παναγιώτης Γ. Καλαματιανός. Βόλος. (Δ,42)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ Μικρὰ Μυστικά.— *Κυανόλευκος Σημαία*, ὁδὸς Λυκαβητοῦ 17, Ἀθῆναι. (Δ,43)

Παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστείλαντας. — Ἑλμίνα Ἰλιάδου, Πάτραι. (Δ,44)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1904 Ἔτος 26ον —Ἀριθ. 18

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Καὶ ἀληθῶς, μὲ τὴν λεπτολόγον ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζῆλον τὸν ὁποῖον ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἐργασίαν του ὁ Οὐάγγας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἀρέσῃ εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀφελῆ τὴν καρδίαν, ὅσον ἦτο ὁ οἰκονόμος τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Λοιπὸν ὁ Μέντωρ μας ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν καμαρῶτόν του. Τοῦ εἶχε δείξῃ τὴν θέσιν τῶν διτφόρων σκευῶν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τὴν θέσιν τῶν ρούχων του εἰς τὴν καμπίναν του. Ἔλεγε δὲ μὲ τὸν νοῦν του ὅτι, ἄν τον ἔπιανεν ἡ θάλασσα—καὶ αὐτὸ ἦτο κάπως ἀπίθανον, διότι εἶχε δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχήν του εἰς τὸν διάπλουν ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουϊνατάουν, —ὁ Οὐάγγας θὰ τον ἐπεριποιεῖτο ὅπως ἔπρεπε. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα ἐλογάριαζε τί φιλοδώρημα νὰ του δώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς προθυμίας του.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, συνομιλῶν μὲ τὸν Οὐάγγαν καὶ θέλων νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐσχετίζετο μὲ τὸν «Γοργὸν» καὶ τὸ πλήρωμά του, ὁ κ. Πάττερσων ἔκαμε λόγον καὶ διὰ τὸν ἀρχιπειρατήν. Εὗρισκε τὸν «κυβερνήτην» — ἔτσι τὸν ἔλεγε,—λιγάκι ψυχρὸν καὶ ἐπιφυλακτικόν, καὶ καθόλου ὁμιλητικόν.

— Πολὺ σωστά τὸ παρετηρήσατε, κύριε Πάττερσων, ἀπήντησεν ὁ Οὐάγγας. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι αὐτὰ εἶνε σπουδαῖα προτερήματα διὰ κάθε ναυτικόν. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων κυττάζει τὴ δουλειά του, καὶ τίποτε ἄλλο· γνωρίζει τί εὐθύνην ἔχει, καὶ δὲν συλλογίζεται παρὰ πῶς νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει τὸ καθῆκόν του. Θὰ τον ἴδητε τί ἀξίζει, ἄν μας τύχῃ καμμία κακοκαιρία! Εἶνε ὁ καλλίτερος καπετάνιος τοῦ ἐμπορικοῦ μας ναυτικοῦ, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ καὶ πολεμικὸ πλοῖον σὰν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἐξοχώτατος πρῶτος λόρδος τοῦ Ναυαρχείου . . .

— Δίκαιοι λοιπὸν εἶνε οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἀκούσῃ δι' αὐτόν, Οὐάγγα, —ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων. Ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μας, χάρις εἰς τὴν γενναιόδωρον κυρίαν Σεϋμουρ, ἐμάθαμεν τί ἤξιζεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων, αὐτὸς ὁ Θεός, δὲν θὰ εἴπω ἐκ μηχανῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς τῆς μηχανῆς, τῆς θυμαστῆς μηχανῆς, ἥτις καλεῖται πλοῖον καὶ ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀνθίσταται εἰς ὅλην τῶν θαλασσῶν τὴν μανίαν!

Ἀλλὰ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη ὁ κ. Πάττερσων, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ καμαρῶτος ἐφαίνετο ὅτι ἐννοοῦσε τελείως τὴν ρητορικήν του φρασεολογίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη την ἐστόλιζε μὲ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἀποφθέγματα. Δι' αὐτὸ ἀνεξάντλητα ἦσαν τὰ ἐγκώμιά του διὰ τὸν Οὐάγγαν, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος διὰ νὰ μὴν τὰ πιστεύουν οἱ νεαροί του συνταξειδῶται.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν ὅσον καὶ τὸ πρόγευμα πλῆρες εὐθυμίας, καὶ τὰ παρατεθέντα φαγητὰ ἐπίσης ἀξιόλογα. Νέα λοιπὸν ἐγκώμια ἠκούσθησαν διὰ τὴν τέχνην τοῦ μαγείρου Ρανυᾶ Κώφ, καὶ αἱ ὁμηρικαὶ λέξεις πόσις καὶ ἐδητὺς ἐξέφυγον πάλιν τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσων.

Σημειώσατε ὅμως ὅτι, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀγαθοῦ οἰκονόμου, ὁ Τωνῆς Ρενὼ συχνὰ ἄφινε τὸ φαγητόν του καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου οἱ ναῦται κατεγίνοντο εἰς τὰ ἔργα των. Τὴν πρώτην φορὰν ἐπῆγε διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο εἰς τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν, τὴν δευτέραν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐδυνάμονε ἢ ἔπεφτε, τὴν τρίτην διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἄρχισαν αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἀπό-

«Μὲ ἕνα πεναγμὸν τοῦ ἐργάτου...» (Σελ. 138, στήλ. γ'.)

πλου, τὴν τετάρτην διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ τους εἰδοποιοῦσε ἐγκαίρως διὰ νὰ γυρίσουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἐργάτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἔφερνε πάντοτε εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀνυπόμονοι. Ὁ «Γοργὸς» ἐπρόκειτο ν' ἀπαλεύσῃ χωρὶς ἄλλην ἀναβολήν, ὄχι ὅμως πρὸ τῆς ἑβδόμης καὶ ἡμισείας, ὅταν πλέον θὰ ἔστρεφεν ὀπίσω τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας καὶ ἡ ἄμπωτις ταχέως θὰ τον ἔφερε πρὸς τὸ πέλαγος.

Εἶχαν λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ φάγουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των οἱ ἐπιβάται, χωρὶς νὰ κατεβάσουν ἀμάσσητον τὸ φαγητόν, — καὶ φυσικὰ χωρὶς νὰ κάμνουν τὸν κ. Πέττερσων ν' ἀδημονῇ. Ὁ κ. οἰκονόμος ὄχι μόνον τὰς ἰδικάς του ὑποθέσεις διηύθυνεν ἄριστα, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ στομάχου του· ἔτρωγε μὲ συνετὴν βραδύτητα, μὲ μικρὲς μπουκίτσες, ἔπινε μικρὲς γουλίτσες, κ' ἔφρον τίζε πάντοτε νὰ μασσᾷ καλὰ τὰ φαγητά, πρὶν τὰ ἀφίσῃ νὰ ὁλισθήσουν εἰς τὸν μυομεμβρανώδη ἀγωγὸν τοῦ φάρυγγος.

Καὶ συχνὰ ἐπανελάμβανε πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς:

—Εἰς τὸ στόμα ἔλαχεν ὁ κλῆρος τῆς πρώτης ἐργασίας. Τὸ στόμα ἔχει ὀδόντας πρὸς μάσσησιν, ἐνῷ ὁ στόμαχος δὲν ἔχει. Ἂν τὸ μὲν στόμα συντρίβῃ καὶ συνθλᾷ, ὁ δὲ στόμαχος χωνεύῃ, ἡ ζωϊκὴ οἰκονομία εὖ ἔχει.

Πολὺ σωστά· καὶ τὸ μόνον παράπονον τοῦ κ. Πάττερσων ἦτο ὅτι οὔτε ὁ Ὁράτιος οὔτε ὁ Ἀνακρέων, οὔτε ὁ Ἡσίοδος οὔτε ὁ Ὀβίδιος, οὔτε κανεὶς ἄλλος ποιητὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς ἀρχαιότητος εἶχον συντάξῃ εἰς στίχους τὸν ὑγιεινὸν ἀφορισμόν του . . .

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, προέπιεν εἰς ὑγείαν τοῦ πλοιάρχου Πάξτων, ἐκφράσας συγχρόνως τὴν λύπην του, διότι δὲν τον ἔθλεπε προεδρεύοντα εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ Νῖλς Χάρμπε ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ μὴ τοὺς λείψῃ ἡ ὄρεξις εἰς ὅλο τὸ ταξεῖδι.

—Καὶ διατί γά μας λείψῃ ἡ ὄρεξις; ἀντέκρουσεν ὁ Μέντωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ζωηρεύσῃ λιγάκι μ' ἕνα ποτῆρι πορτογαλλικοῦ κρασιοῦ. Μήπως δὲν θά μας την ἀναγεννήσῃ διαρκῶς ἡ ἁλμυρὰ αὔρα τῶν ὠκεανῶν;

—Ἔ, ἔ! εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ τὸν ἐκύτταξεν εἰρωνικά· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ναυτίαν;

—Μπᾶ! εἶπεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ἄμα φέρῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της, περνᾷ ἀμέσως.

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόμη, ἂν τὸ καλλίτερον μέσον νὰ μὴ σε πιάσῃ ἡ θάλασσα, εἶνε νὰ ἔχῃς τὸ στομάχι ἄδειο ἢ γεμάτο...

— Ἄδειο... ἐβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Γεμάτο. . . διεκήρυξεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Νεαροί μου φίλοι, παρενέβη λέγων ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, πιστεύσατε τὴν γεροντικὴν πεῖράν μου· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ συνειθίζῃ κανεὶς μὲ τὰς παλινδρομικὰς κινήσεις τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἀληθῶς ἐκάμαμεν κατὰ τὸν διάπλουν ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουΐνστάουν, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον καμένα φόβον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν! Ἅμα συνειθίσῃ κανείς, τετέλεσται! Τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κάτω κόσμον!

Ἦτο προφανῶς ἡ σοφία ἐνσαρκωμένη αὐτὸς ὁ ἀπαράμιλλος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε:

— Ἀληθινά, νεαροί μου φίλοι, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ἕνα παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τῆς δοξασίας μου...

— Ἀναφέρατέ το! ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὅλοι οἱ ὁμοτράπεζοι.

— Μάλιστα, θὰ το ἀναφέρω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πάττερσων, ἀναχαθίζων καὶ ρίπτων ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλήν. Ἕνας σοφὸς ἰχθυολόγος, τοῦ ὁποίου λησμονῶ τώρα τὸ ὄνομα, ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνηθείας ἓν πείραμα πειστικώτατον εἰς τὰ ψάρια. Εἶχε ἰχθυοτροφεῖον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον ἕνας κυπρῖνος ἐπερνοῦσεν ἀμέριμνος τὴν ζωήν του. Μίαν ἡμέραν ὁ εἰρημένος σοφὸς ἐσκέφθη νὰ συνειθίσῃ τὸν εἰρημένον κυπρῖνον νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό Τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον, ὀλίγα δευτερόλεπτα κατ' ἀρχάς, ὀλίγα λεπτὰ ἀκολούθως, ὀλίγας ὥρας ἔπειτα καὶ ἔπειτα ἡμέρας, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους τὸ ἔξυπνο ψάρι ἐσυνείθισε ν' ἀναπνέῃ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον! εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδρες.

— Ἀνοφέρω γεγονότα, καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀκριβῆ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ κ. Πάττερσων.

— Τότε, παρετήρησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, δυσπιστῶν ἀκόμη μὲ ἀνάλογον μέθοδον ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ νὰ ζῇ μέσα στὸ νερό.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπειράκις πιθανόν, φιλτατέ μου Λουδοβίκε.

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, εἶνε δυνατὸν νὰ μάθωμεν τί ἀπέγινεν αὐτὸς ὁ σπουδαῖος κυπρῖνος; . . . Ζῇ ἀκόμα;

— Ὄχι, ἀπέθανε ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔξοχον πείραμα, κατέληξε λέγων ὁ κ. Πάττερσων· ἀπέθανε τυχαίως, καὶ αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ περιεργότερον ἀπ' ὅλα. . . Μίαν ἡμέραν ἐξαναπέσε ἀπὸ ἀπροσεξίαν μέσα στὸ ἰχθυοτροφεῖον καὶ ἐπνίγη!... Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, ἠμπορεῦσε νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη τοὐλάχιστον, ὅπως οἱ ἄλλοι κυπρῖνοι!...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη τὸ προσταγμα:

— Ἅπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ μὲ τὴν διαταγὴν αὐτὴν διέκοψε τὸν Μέντορα, τὴν στιγμὴν που ἐπρόκειτο νὰ ἐπισφραγισθῇ μὲ ζητωκραυγὰς ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν ἡ ἀληθοφανὴς ἱστορία του. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας δὲν ἐννοοῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν μανούβραν τῆς ἀπάρσεως.

Ὁ ἄνεμος εἶχε στρώσῃ καὶ ἔπνεεν ἐλαφρὰ καὶ κανονικὰ ἀπὸ τὰ βορειανατολικά.

Τέσσαρες ναῦται εὑρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν ἐργάτην, ἕτοιμοι νὰ τον στρέψουν, καὶ οἱ ἐπιβάται ἔπιασαν τὲς μανιβέλλες διὰ νὰ τους βοηθήσουν. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἀφ' ἑτέρου καὶ ναῦται ἔλυναν καὶ ἐμολάριζαν τὲς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους, τοὺς φλόκους καὶ τὰ μεγάλα πανιά, διὰ νὰ ἰσσάρουν ἔπειτα τὰς κεραίας καὶ νὰ κατσάρουν τὰ πανὶ· μόλις ἤρχετο ἀπίκο ἡ ἄγκυρα, — ὡς ἐξηγεῦσε εἰς τοὺς συμμαθητάς του ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Σάλπα! διέταξε μετ' ὀλίγον ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Μὲ ἕνα τιναγμὸν τοῦ ἐργάτου, ἀπεσπάσθη ἡ ἄγκυρα ἀπὸ τὸν βυθόν, ὀλίγαι δὲ στροφαὶ τὴν ἀνεβίβασαν ἕως τὴν ἐπωτίδα της.

— Ἴσσιατὰ πανιά! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ μετ' ὀλίγον:

— Βάλτε πλώρη στὸ γαρμπῆ!

Ὁ «Γοργὸς» ἐπῆρε φόρα καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ὅρμον τοῦ Ρέμπερτς, ἐνῷ οἱ νεαροὶ ἐπιβάται του ὕψοναν τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν χαιρετίζοντες αὐτὴν μὲ ζητωκραυγάς.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων εὑρίσκετο τότε κοντὰ εἰς τὸν Χάρρην Μάρκελ, ἐμπρὸς εἰς τὴν πυξιδοθήκην. Καί, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ταξεῖδι, ἔκρινε καλὸν νὰ εἰπῇ:

— Μεγάλο καὶ καρποφόρον ταξεῖδι, πλοίαρχέ μου. Χάρις εἰς τὴν ἡγεμονικὴν μεγαλοδωρίαν τῆς κυρίας Κῆτλεν Σεϋμουρ, θέλει προσπορίσῃ εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς ἔπαθλον ἑπτακοσίων λιρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου μας ἀπὸ τὴν νῆσον Βαρβάδος!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν εἶχεν οὔτε ἰδέαν δι' αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν κ. Πάττερσων, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἡ ὥρα ἦτον ὀκτώμισι. Οἱ ἐπιβάται ἔβλεπαν ἀκόμη τοὺς φάρους τοῦ λιμένος Κινσαίηλ καὶ τοῦ ὅρμου Κορρακίλλυ.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, πλησιάσας τὸν Χάρρην Μάρκελ, εἶπε:

— Λοιπόν, ἀπόψε;...

— Οὔτε ἀπόψε, οὔτε ἄλλη βραδυὰ τοῦ πηγαιμοῦ! ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης. Οἱ ἐπιβάται μας θ' ἀξίζουν ὁ καθένας ἑπτακόσες λίρες παραπάνω στὸν γυρισμό!

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. Πορίωτης

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΟΡΙΖΕΛ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΔΙΒΑΡΙΟΣ ΤΟΥ

γαπητοί μου,

Ἀποῖος μικρός μου φίλος, ὁ ὁποῖος ἤκουσέν ὅτι ὁ Φλοριζέλ ἔχει βιολὶ πρώτης τάξεως, ἕνα *Στραδιβάριον* ἀξίας πολλῶν χιλιάδων φράγκων, μὲ ἠρώτησε τί θὰ 'πῇ Στραδιβάριος: Τοῦ ἀπήντησα, ὅτι ἔτσι ὀνομάζονται τὰ παμπάλαια ἐκεῖνα βιολιά, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζεν ἕνας περίφημος ὀργανοποιὸς τῆς Κρεμώνας, ἀκμάσας στὰ χίλια ἑξακόσια τόσα, καὶ φέρων τὸ παράξενον ὄνομα Stradivarius.

Ὁ μικρός μου φίλος ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν καὶ ἀπόρησε πολύ. Στὰ χίλιά ἑξακόσια τόσα; Τότε τὸ βιολὶ τοῦ Φλοριζέλ εἶνε σχεδὸν. . . τριακόσιων ἐτῶν! Πῶς;... ἕνα τόσω παλαιὸν ὄργανον εἰμπορεῖ νὰ διατήρῃ τὴν φωνήν του καὶ νὰ χρησιμοποιῆται ἀκόμη;

Τοῦ ἐξήγησα τότε, ὅτι ὅσον παλαιόνει τὸ βιολί, τόσο καλλίτεραν φωνὴν ἀποκτᾷ, καὶ δι' αὐτὸ ἕνα βιολὶ τοῦ Στραδιβαρίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐποχήν του, ὅσον τέλειον καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐπωλεῖτο ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ σημερινά, — σήμερον στοιχίζει εἴκοσι, τριάντα καὶ πενήντα χιλιάδες φράγκα. Ἐπίσης ἀκριβώτατα πωλοῦνται καὶ παλιὰ βιολιὰ ἄλλων κατασκευαστῶν, ὀλιγώτερον περιφήμων ἀπὸ τὸν Στραδιβάριον τῆς Κρεμώνας.

Ὁ μικρός μου φίλος ἔμεινεν ὀλίγην ὥραν σκεπτικός, καὶ ἔπειτα ἐπρόφερε τὸ ἑξῆς παράδοξον συμπέρασμα:

— Ὁ Φλοριζέλ καὶ τὸ βιολί του, μοῦ εἶπεν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν, ἀποτελοῦν τὴν μεγαλητέραν ἀντίθεσιν. Ἕνα βιολὶ γέρικο εἰς τὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ! Ἀρά γε αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις κάμνει ὅλην τὴν ἁρμονίαν;... Σᾶς ἐρωτῶ, διότι ἔχω ἀκούσῃ ὅτι εἰς τὴν μουσικήν, τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν ἁρμονίαν. Ὁπωσδήποτε βλέπω, ὅτι ἑνὰ βιολὶ ἐκτιμᾶται καὶ ἀκριβοπληρώνεται τόσο περισσότερον, ὅσο μεγαλήτερον εἶνε κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἀπεναντίας ὅμως ἕνας μουσικός, τόσον περισσότερον θαυμάζεται καὶ χειροκροτεῖται, ὅσον εἶνε μικρότερος." Ἂν ὁ μικρὸς Φλοριζέλ εἶχεν, ὄχι βέβαια τὴν ἡλικίαν τοῦ βιολίου του, ἀλλὰ δέκα ἢ δεκαπέντε χρόνια παραπάνω, θὰ ἔκαμνε τόσον θόρυβον; Δὲν ὑπάρχουν ἀρά γε μουσικοὶ τριάντα καὶ σαράντα χρονῶν, ποὺ παίζουν βιολὶ ἢ συνθέτουν κομμάτια καλλίτερα ἀπὸ τὸν Φλοριζέλ; Ἀλλὰ νὰ ποῦ αὐτοὶ δὲν ἀκούουνται τόσον καὶ οὔτε κερδίζουν τόσα. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Ὡμολόγησα ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ μικροῦ μου φίλου δὲν ἐστερεῖτο εὐφυΐας καὶ εἶχε κάποιαν ἀλήθειαν. Ὁ Φλοριζέλ, — ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς ἐπεσκέφθη καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔδωσε δύο-τρεῖς συναυλίας, — ὄχι μόνον κερδίζει ἀπείρα, ἀλλὰ καὶ ἀπολαμβάνει ἐξαιρετικῶν ὅλως τιμῶν. Εἶνε ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ φίλος ποιητῶν, συγγραφέων, πριγκίπων, βασιλέων καὶ βασιλισσῶν. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας προσεκλήθη καὶ ἔπαιξεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνώπιον ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ Πριγκίπισσαι τὸν ἐφίλησαν. Τὰ καλλίτερά του παιγνίδια τοῦ τὰ ἐχάρισεν ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, ἡ Κάρμεν Σύλβα. Εἰς τὸ λεύκωμά του ἔχει γράψῃ μίαν τρυφερωτάτην σελίδα ὁ Πιὲρ Λοτί, ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεύς. Παντοῦ τὸν περιμένουν περιποιήσεις, δῶρα, θωπεῖαι, φιλήματα, χρήματα καὶ δόξα. Ὀλίγοι μεγάλοι μουσικοί, — καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν, — εἶνε σήμερον δημοφιλέστεροι καὶ εὐτυχέστεροι τοῦ δωδεκαετοῦς αὐτοῦ βιολιστοῦ καὶ συνθέτου. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται πρῶτον καὶ κύριον εἰς τὴν ἡλικίαν του, πρὸς τὴν ὁποίαν συγκρινόμενα ἀμέσως τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα του ταλέντα, — ὁ Φλοριζὲλ εἶνε μουσικός, ἐκτελεστής, συνθέτης, διευθυντὴς ὀρχήστρας, ποιητής, μυθιστοριογράφος, σλακιστής... καὶ τί δὲν εἶνε! — φαίνονται μεγάλα, πολὺ μεγαλήτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶνε πραγματικῶς, καὶ αὐτόχρημα καταπληκτικά.

Εἶνε καὶ αὐτὸ ἓν ἀπὸ τὰ προνόμια τῆς ὡροίας, τῆς χρυσῆς παιδικῆς ἡλικίας. Κάθε προτέρημα, κάθε δῶρον φυσικόν, τὸ ὁποῖον εἰς ἕνα μεγάλον θὰ παρήρχετο ἴσως καὶ ἀπαρατήρητον, εἰς ἕνα παιδὶ κάμνει ἐντύπωσιν μεγάλην καὶ θαυμάζεται ὡς κάτι τι σπάνιον καὶ ὑπερφυσικόν. Φανταστῆτε τώρα τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅταν τὸ φυσικὸν αὐτὸ δῶρον εἶνε καὶ πράγματι σημαντικόν, ὅπως τὸ δῶρον τοῦ Φλοριζέλ. Διότι, — καὶ εἰς αὐτὸ ἴσως ἔχει ὀλίγον ἀδικον ὁ μικρός μου φίλος, — ὅλοι ὅσοι ἤκουσαν τὸν Φλοριζέλ, ἀνωμολόγησαν ὅτι ὁ γέρων Στραδ.βάριος κάμνει θαύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ παιδίου, θαύματα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι μὰ πολὺ ὀλίγοι γηραιοὶ μουσικοὶ εἶνε σήμερα ἱκανοὶ νὰ ἐκτελέσουν. Καὶ ἂν ἀπὸ τὸ παίξιμο τοῦ Φλοριζὲλ λείπῃ ἀκόμη ἡ βαθύτης τοῦ αἰσθήματος, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ κάπως προχωρημένη ἡλικία εἰμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ, ἀλλ' εἶνε καταπληκτικὴ ἡ δεξιότης καὶ ἡ εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἐκτελεῖ κομμάτια ἐπίτηδες γραμμένα δι' ἀριστοτέχνας τοῦ βιολιοῦ, κομμάτια ἀπείρως δύσκολα, ἱκανὰ ν' ἀπελπίσουν καὶ... τοὺς γεροντοτέρους.

Ἡ πρόωρος δόξα τοῦ Φλοριζὲλ ὀφείλεται λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν του ἀλλ' ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν τέχνην του, — τέχνην, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ τελειοποιήσῃ, δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ φυσικὸν του δῶρον, ἀλλὰ καὶ ἐκοπίασε πολύ. Ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τον μιμηθοῦν εἰς ὅλα, ἂς τὸν μιμηθοῦν τοὐλάχιστον εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο, καὶ ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι ὁ Φλοριζὲλ, διὰ νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ ποὺ ἔφθασε, εἶχε τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν νὰ μελετᾷ, — νὰ μελετᾷ, μ' ἐννοεῖται; — δώδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 132)

— Μά... ἐτρώγατε μέσα στὸ καράβι σας καὶ παγωτά, μπάμπα-Μανώλη; ἠρώτησεν ὁ Κωστάκης.

— Μά... βέβαια, ἄμα ἐδίνε τραπέζι ὁ καπετάνιος. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχε τραπέζι ἕνάν ἄλλον καπετάνιο, ξέρεις τί παγωτὰ ἐφάγανε; Ὁ Ἀσπροχιονάτος μοῦ ἐπάσσαρε τότε λιγάκι μυστικὰ μὲ τὴν κουτάλα τῆς σούπας γιὰ νὰ το δοκιμάσω. Καὶ ἦτον παγωτὸ πρώτης τάξεως σὲ βεβαιῶ, καὶ ἤμουν βέβαιος πῶς καὶ ὁ Τράκα-Τρούκας καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου θὰ ἔγλυφαν τὰ δάχτυλά τῶν, ἅμα θὰ ἔτρωγαν τέτοιο παγωτό.

« Εἶπα λοιπὸν στὸν Τράκα-Τρούκα:

« — Εἶμαι βέβαιος, καὶ σάς τὸ δίνω ἐγγράφως, ὅτι ἅμα ἡ Ἐνδοξότης σας προσφέρῃ στὸν ἀρχηγὸ τῶν νήσων Τούκά—Κάου παγωτὸ κρέμα-βανίλλια, σὰν αὐτὸ ποὺ φτιάνει ὁ Ἀσπροχιονάτος, ὁ ἐχθρός σάς καὶ καλεσμένος σας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐνικήθηκε.

« — Λοιπὸν θέλω νά μου κάμῃ παγωτό· καὶ νὰ κάμῃ τόσο πολύ, ὥστε νὰ φάγῃ καὶ νὰ χορτάσῃ ὅλος ὁ λαὸς μου.

« — Κ' ἐσὺ τί θά μας δώσῃς γιὰ πληρωμὴ τοῦ κόπου μας;

« — Ὅ,τι θέλετε.

« — Μᾶς δίνεις μιὰ βάρκα νὰ γυρίσωμε στὴν πατρίδα μας;

« — Σᾶς δίνω.

« — Σύμφωνοι λοιπόν;

« — Σύμφωνοι. Νά! τὸ χέρι μου!

« Καί μου ἔσφιξε τὸ χέρι μου στὴ χεροῦκλά του.

« Πρέπει τώρα νὰ μάθῃς, κύριε Κωστάκη, ἕνα πρᾶγμα: καταμεσῆς σ' ἐκεῖνο τὸ νησὶ ἦτον ἕνα πολὺ ὑψηλὸ βουνὸ μὲ χιόνια καὶ πάγους. Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῆς ἡμέρας που εἶχε προσδιορισθῆ διὰ τὸ τραπέζι, ὁ ἀρχιμάγερας κ' ἐγὼ ἀνεβαίνομε στὸ βουνό, μὲ μαστέλλα καὶ καλάθια, καί τα γεμίζομε μὲ πάγο καὶ μὲ χιόνι. Εἴχαμε φροντίσῃ ἀπὸ τὴν παρομονή, κ' ἐκόψαμε δύο κούτσουρα μπαμποῦ, τὸ ἕνα χοντρὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα πιὸ χοντρό, σὰν δύο βάζα μεγάλα, τὸ ἕνα κάπως μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κ' ἔμπαινε τὸ μικρότερο μέσα στὸ μεγαλείτερο,—διότι πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ μπαμποῦ εἶνε κούφιος ἀπὸ μέσα κ' ἔχει χωρίσματα, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐκείνου τοῦ τόπου κόβουν ἕνα κομμάτι μπαμποῦ καί το κάμνουν κουβᾶ γιὰ νὰ κουβαλοῦν νερό.

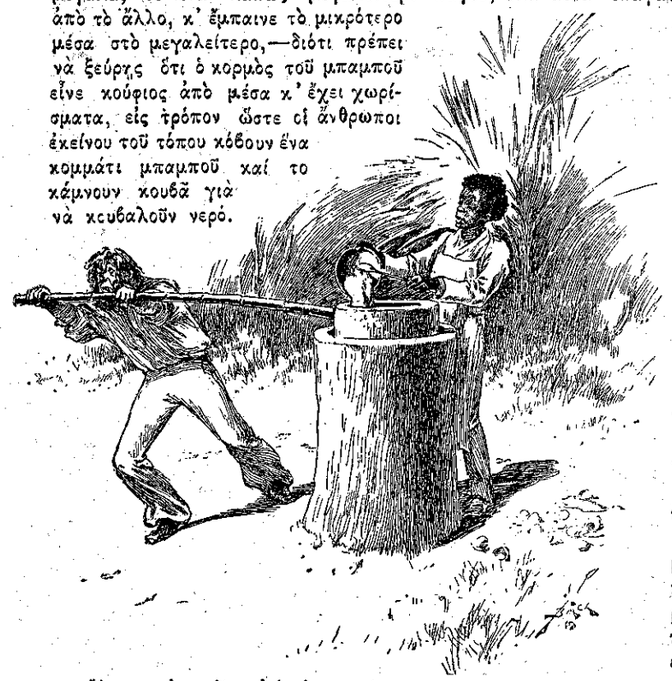

«Ἄρχισα νὰ γυρίζω αὐτὴ τὴ μηχανή.» (Σελ. 140, στήλ. β'.)

« Ἐγεμίσαμε λοιπὸν τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο βάζα,—καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἦτον ἀλήθεια μεγάλο σὰν βαρελάκι,—τὸ ἐγεμίσαμε λοιπὸν μὲ γάλα τῆς κατσίκας, καὶ μὲ τὸ γάλα ἀνακατώσαμε αὐγὰ τῆς χελώνας, ὅσα ἠμπορέσαμε κ' ηὕραμε· ἐβάλαμε καὶ ζουμὶ ἀπὸ ζαχαροκάλαμο καὶ ἓξ ἑφτὰ φλοῦδες βανίλλια...»

— Ἀ! μὰ θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο! εἶπε ὁ Κωστάκης. Ἔτσι κάμνει κ' ἡ μαγείρισά μας τὴν κρέμα· μόνον που δὲν ἔχει ζαχαροκάλαμο καὶ αὐγὰ τῆς χελώνας· καὶ βάζει ζάχαρι ἀπὸ τὸν μπακάλη καὶ αὐγὰ τῆς ὄρνιθας.

— Μὰ βέβαια! μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἔχῃ ζαχαροκάλαμο καὶ χελῶνες; εἶπε μὲ πολὺ καμάρι ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἀφησέ με ὅμως, σὲ παρακαλῶ, νὰ 'πῶ τὴν ἱστορία μου. . .

« Ἅμα ἐγέμισε ὁ μικρὸς κουβᾶς μὲ ὅλα αὐτὰ πού σου εἶπα, ἐβάλαμε χιόνι καὶ πάγο μπερεκέτι μέσα στὸν μεγάλο, ἐβάλαμε μέσα καὶ τὸν μικρό, ὅπου εἴχαμε στερεώσῃ ἕνα μακρὺ-μακρὺ μπαστοῦνι, κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ γυρίζω αὐτὴ τὴ μηχανή που ἔμοιαζε σὰν ἐργάτης καραβιοῦ, κ' ἐγύριζα κ' ἐγύριζα, τόσο που ἐκόλλησε ἡ φανέλλα μου στὴν πλάτη μου, ἐνῶ ὁ ἀρχιμάγερας ὅλο κ' ἔρριχνε μέσα στὸν μικρότερο κουβᾶ γάλα, χιόνι, ζαχαροκάλαμα καὶ βανίλλια. . .»

— Καὶ τότε;

— Καὶ τότε ὅλα αὐτὰ ἀνακατώθηκαν κ' ἔγιναν ἕνα· καὶ ὕστερα, ἐξ αἰτίας τοῦ πάγου, ὅλα αὐτὰ ἐπάγωσαν κ' ἔγιναν σκληρὰ σὰν πέτρα.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὕστερα, ἐδοκιμάμασε τὸ παγωτό, ὁ Ἀσπροχιονάτος κ' ἐγώ.

— Καὶ θὰ ἦταν ὡραῖο, βέβαια . . . Διότι τὸ παγωτὸ κρέμα-βανίλλια εἶνε πολὺ ὡραῖο!

— Ἔ! ἔτσι κ' ἔτσι... Ἐγώ, νὰ 'σου πῶ, κύριε Κωστάκη μου, προτιμῶ κανένα ποτηράκι ὅ,τιδήποτε ποῦ καίει καὶ δροσίζει κι' ὅλας τὸ λαρύγγι. . . Ὁπωσδήποτε, καλὸ ἦταν. . .

— Καὶ ὁ βασιλιᾶς τῆς Τσάϊ-Κέϋ-Λάϋτκας πῶς το ηὗρε; τί εἶπε;

— Τί εἶπε, λέει; Περίμενε λίγο νὰ θυμηθῶ, καὶ νὰ σοῦ τα 'πῶ καταλεπτῶς. Καὶ ὁ μπάρμπα-Μανώλης ἐτράβηξε μιὰ καλὴ καὶ δυνατὴ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

[ΥΠΟ ΡΟΥΔΥΑΡΔ ΚΙΠΛΙΓΚ]

(Τέλος· ἴδε σελ. 129)

Καὶ ἡ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ὅλο καὶ ἐτέντονε· καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἄπλωσε καὶ τὰ τέσσερα ποδαράκια του κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ ἡ μύτη του ὅλο καὶ ἐτέντονε· καὶ ὁ Κροκόδειλος ἀλώνιζε μὲ τὴν οὐρά του σὰν κουπί, κ' ἐτραβοῦσε καὶ αὐτός, κ' ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ μὲ κάθε τράβηγμα ἡ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ἐμάκραινε καὶ ὅλο ἐμάκραινε, — καί του πονοῦσε φοβερά!

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔνοιωσε τὰ πόδια του ποὺ ἐγλυστροῦσαν, καὶ εἶπε μὲ τὴ μύτη του, ποῦ ἦταν τώρα κοντὰ πέντε ποδάρια μακρουλή:

— Δὲν μπορῶ μπά!

Τότε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος ἐκατέβη ἀπὸ τὴν ὄχθην, κ' ἐδέθηκε, κόμπο-διπλοψαλιδιά, γύρω στὰ πισινὰ πόδια τοῦ Ἐλεφαντόπουλου, καὶ εἶπε:

— Ἀστόχαστε κι' ἀμάθητε ταξειδιάρη, πρέπει τώρα ν' ἀφιερωθοῦμε σοβαρὰ σὲ λίγη παραπάνω ἔντασιν, διότι ἂν δὲν το κάμωμεν, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητον θωρακωτὸ μὲ τὸ θωρακισμένον κατάστρωμα (καὶ μ' αὐτό, ὦ Πολυαγαπημένο μου, ἐννοοῦσε τὸν Κροκόδειλο), θὰ καταστρέψῃ διὰ παντὸς τὸ μέλλον στάδιόν σου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πάντοτε μιλοῦν ὅλοι οἱ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδοι.

Ἔτσι ἐτράβηξε κι' αὐτός, καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐτράβηξε, καὶ ὁ Κροκόδειλος ἐτράβηξε· ἀλλὰ τὸ Ἐλεφαντόπουλο καὶ ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος ἐτράβηξαν δυνατώτερα· καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Κροκόδειλος ἀμόλησε τὴ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλο μ' ἕνα πλώπ, ποῦ θὰ μποροῦσες νὰ το ἀκούσῃς σ' ὅλον τὸν Λιμπόπο, πέρα-ὡς-πέρα.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθησε κάτω πολὺ ξαφνικὰ κι' ἀπότομα· ἀλλὰ πρῶτα εἶχε τὴν ἔννοια νὰ πῇ «εὐχαριστῶ» στὸν Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδο· καὶ ὕστερα ἐπεριποιήθηκε τὴν καϊμένη τραβηγμένη μύτη του, καί την ἐτύλιξε μὲ δροσερὰ μπανανόφυλλα, καὶ τὴν ἐκρέμασε μέσ' στὸν τρανό, πρασινοσταχτολιγδερὸ Λιμπόπο, γιὰ νὰ δροσισθῇ.

— Γιατί το κάνεις αὐτό; εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος.

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, μὰ ἡ μύτη μου ἔχασε ἄσχημα τὸ σχῆμά της, καὶ περιμένω νὰ μαζωχθῇ.

— Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέρουν ποιὸ εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτούς.

Τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθησε ἐκεῖ τρεῖς μέρες κ' ἐπερίμενε νὰ μαζωχθῇ ἡ μύτη του. Αὐτὴ ὅμως καθόλου δὲν ἐκόνταινε, καί, κοντὰ σ' αὐτό, τὸ ἔκαμνε καὶ ν' ἀλλοιθωρίζῃ. Διότι, ὦ Πολυαγαπημένο μου, πρέπει νὰ ἰδῆς καὶ νὰ καταλάβῃς ὅτι ὁ Κροκόδειλος τὴν ἐτράβηξε καί την ἔκανε ἀληθινὴ προβοσκίδα, σὰν αὐτή που ἔχουν σήμερα ὅλοι οἱ Ἐλέφαντες.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας, μιὰ μῦγα ἦλθε καί το ἐκέντησε στὸν ὦμο, καὶ πρὶν καταλάβῃ τὸ Ἐλεφαντόπουλο καλὰ-καλὰ τί ἔκαμνε, ἐσήκωσε τὴν προβοσκίδα του κι' ἄφησε ξερὴ στὸν τόπο τὴ μῦγα μὲ τὴν ἄκρα της.

— Ὄφελος νούμερο ἕνα! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Κύττα νὰ φᾷς λιγάκι τώρα.

Πρὶν σκεφθῇ τί ἔκαμνε, τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἄπλωσε τὴν προβοσκίδα του κ' ἔκοψε ἕνα μεγάλο δεμάτι χορτάρια, τὸ ἐκτύπησε γιὰ νὰ το ξεσκονίσῃ στὰ ἐμπροσθινά του πόδια, καί το ἔχωσε στὸ στόμα του.

— Ὄφελος νούμερο δύο! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Δὲν σου φαίνεται πῶς εἶν' ἐδῶ πολὺ ζεστὸς ὁ ἥλιος;

— Ναί, εἶνε, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, καὶ πρὶν συλλογισθῇ τί ἔκαμνε, ἐρρούφηξε κ' ἐσήκωσε μιὰ σκαφιδιὰ λάσπη ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου ποταμοῦ, καί την ἐπλατύκωσε ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ὅπου ἔκαμε ἕνα δροσερό, νερουλὸ καὶ γλυστερὸ σκοῦφο ἀπὸ λάσπη, ποῦ ὅλο κ' ἐστάλαζε πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά του.

— Ὄφελος νούμερο τρία! εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνατον νὰ το ἔκαμνες αὐτὸ μὲ τὴν ἁπλῆ μυξιάρική σου μύτη. Τώρα πῶς θὰ σου φανῇ ἂν σοῦ τες ξαναβρέξουν;

— Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, μὰ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Θά σου ἄρεσε λοιπὸν νὰ δείρῃς ἐσὺ κανένα; εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος.

— Θά μου ἄρεσε πολύ, παραπολὺ ἀλήθεια, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος, θὰ ἰδῆς πῶς αὐτὴ ἡ μύτη σου ἡ καινούργια θᾷνε πολὺ χρήσιμη γιὰ νὰ δέρνῃς τὸν κόσμο.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, θά το θυμηθῶ· καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ πηγαίνω σπίτι σ' ὅλους τοὺς ἀκριβούς μου συγγενεῖς, καὶ νὰ δοκιμάσω.

Ἔτσι τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐπέρασε τὴν Ἀφρική, στὸ σπίτι του νὰ πάγῃ, πηδῶντας καὶ κουνῶντας τὴν προβοσκίδα τοῦ. Ἅμα ἤθελε νὰ φάγῃ φροῦτο, ἐτραβοῦσε τὸ φροῦτο καὶ το κατέβαζε ἀπὸ τὸ δένδρο, ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ πέσῃ τὸ φροῦτο, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ. Ἅμα ἤθελε χορτάρι, ἔκοβε χορτάρι, ὀρθό, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀντὶ νὰ γονατίζῃ, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ. Ἅμα τον ἐτσιμποῦσαν μῦγες, ἔσπαζε ἕνα κλωνάρι ἀπὸ κανένα δένδρο καί το ἔκαμνε ξεμυγιαστῆρι· κ' ἔκαμνε κι' ἄλλο δροσερό, μαλακὸ καὶ γλυστερό, σκοῦφο ἀπὸ λάσπη, κάθε φορά που ἔκαιγε ὁ ἥλιος. Ἅμα ἦτον μοναξιὰ πολλή, καθὼς ἐπερπατοῦσε κ' ἔσχιζε τὴν Ἀφρική, ἐτραγουδοῦσε μοναχό του μὲ τὴν προβοσκίδα του, κι' ὁ βρόντος ἦτο δυνατώτερος ἀπὸ πολλὲς μαζὶ μουσικὲς μὲ μπρούντζινα ὄργανα. Ἐλόξευσε ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν δρόμο του γιὰ νὰ εὕρῃ μιὰ χοντρὴ Ἱπποποτάμα (δὲν ἦτον συγγένισσά του αὐτή), καί την ἔδειρε γερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Δίχρωμο Πύθωνο-Πετρόφειδος εἶχε 'πῆ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν καινούργια προβοσκίδα του. Τὸν ἐπίλοιπο καιρὸ ἐμάζευε τὲς πεπονόφλουδες ποὺ εἶχε σκορπίσῃ στὸ δρόμο καθὼς ἐπήγαινε στὸν Λιμπόπο,—διότι ἦτον πολὺ νοικοκυρόπουλο ἐκεῖνο τὸ Ἐλεφαντόπουλο.

Ἕνα βράδυ μὲ τὸ σκοτάδι ἐγύρισε σ' ὅλους τοὺς ἀγαπητούς του συγγενεῖς, κ' ἐτύλιξε τὴν προβοσκίδα ἐπάνω καὶ εἶπε:

—Τί κάνετε; καλά;

Αὐτοὶ ἐχάρηκαν πολὺ πού το εἶδαν, καὶ εἶπαν ἀμέσως.

— Ἔλα δῶ νά τες φᾷς, διὰ τὴν ἄπληστον περιγιέργειάν σου.

— Οὐού! εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Δέν μου φαντάζετε πῶς ξέρετε νὰ δέρνετε ὅπως πρέπει· ἐγὼ ὅμως ξέρω, καὶ θά σας δείξω ἐγώ.

Τότε ἐξετύλιξε τὴν προβοσκίδα του κ' ἔδωσε μιὰ κ' ἔκαμε δυὸ ἀπὸ τ' ἀδέρφια του τ' ἀγαπητά, νὰ κάμουν τοῦμπα μιὰ φορά.

—Ὦ! Μπανάνες μου! εἶπαν καὶ τὰ δυό, ποῦ τό 'μαθες αὐτὸ τὸ παιγνίδι, καὶ τί τὴν ἔκαμες τὴ μύτη σου;

— Ἐπῆρα καινούργια ἀπ' τὸν Κροκόδειλο ποῦ εἶνε στὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμπόπου ποταμοῦ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Τὸν ἐρώτησα τί φαγὶ εἶχε γιὰ τὸ γεῦμα, καὶ αὐτὸς μοῦ 'δωκε αὐτὴ τὴ μύτη νὰ τη φυλάξω.

— Φαίνεται πολὺ ἄσχημη, εἶπε ὁ μαλλιαρὸς ὁ θεῖός του, ὁ Μπαμπουΐνος.

— Φαίνεται, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ χρήσιμη.

Κ' ἔπιασε τὸν μαλλιαρὸ τὸν θεῖό του, τὸν Μπαμπουΐνο, ἀπὸ τὸ ἕνα μαλλιαρὸ ποδάρι του, καί τον ἐσήκωσε ἕως ἐπάνω σὲ μιὰ σφηκοφωλιά.

Τότε ἐκεῖνο τὸ κακὸ Ἐλεφαντόπουγο ἄρχισε νὰ δέρνῃ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς του γιὰ πολὺν καιρό, ἕως ὅτου πολύ τους ἐζάλισε καὶ πολύ τους ἐσάστισε. Ἐτραβοῦσε κ' ἔβγαζε τὰ φτερὰ τῆς οὐρᾶς τῆς ἀψηλῆς του θείας, τῆς

ΝΑ! ὁ αὐτὴ τὴν εἰκόνα εἶνε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ποῦ παεὶ νὰ τραβήξῃ καὶ νὰ κόψῃ μπανάνες ἀπὸ ἕνα μπανανόδενδρο, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν ὡραίαν του καινούργια μακρυὰ προβοσκίδα. Δέν μου φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ ὡραία εἰκόνα· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν κάμω καλλίτερη, διότι οἱ ἐλέφαντες καὶ αἱ μπανάνες εἶνε δύσκολα στὸ ζωγράφισμα. Τὰ πράγματα που εἶνε σὰν φέτες-φέτες πίσω ἀπ' τὸ Ἐλεφαντόπουλο, σημαίνουν τόπους μὲ ἔλη καὶ μὲ τέλματα κάπου στὴν Ἀφρική. Τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἔκαμε τὰ περισσότερά του λασποκούλουρα μὲ τὴ λάσπη που εὕρισκεν ἐκεῖ. Νομίζω πῶς θὰ φαίνεται καλλίτερα, ἂν χρωματίσετε πράσινο τὸ μπανανόδενδρο καὶ κόκκινο τὸ Ἐλεφαντόπουλο. — Σημείωσις τοῦ Συγγραφέως.

Στρουθοκαμήλας· κ' ἐτσάκωνε τὸν ἀψηλό του θεῖο, τὸν Καμηλοπάρδαλο, ἀπὸ τὸ πισινό του πόδι, καὶ τὸν ἔσερνε μέσα στ' ἀγκάθια· κ' ἐφώναξε τῆς χονδρῆς θείας του, τῆς Ἱπποποτόμας, κ' ἐφυσοῦσε μπουρμπουλῆθρες μέσα στὸ αὐτί της, ὅταν αὐτὴ ἐκοιμώτανε μέσα στὸ νερὸ μετὰ τὸ φαγητό· ἀλλὰ κανένα δὲν ἄφινε νὰ πειράξῃ τὸ Καλοκαλὸ Πουλί.

Ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα ἔγιναν τόσο σοβαρὰ ὥστε οἱ ἀγαπητοί του συγγενεῖς ἐπῆγαν ἕνας-ἕνας γρήγοροι καὶ βιαστικοὶ στὴν ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρασινοσταχτολιγδεροῦ, Λιμποπου Ποταμοῦ, ποὺ εἶνε φυτευμένη ὅλη μὲ τὰ πυρετόδενδρα, νὰ δανεισθοῦν κατινούργιες μύτες ἀπὸ τὸν Κροκόδειλο. Ὅταν ἐγύρισαν πίσω, κανένας πιὰ δὲν ἔδερνε κανένα· καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὦ Πολυαγαπημένο μου, ὅλοι οἱ Ἐλέραντες ποὺ θὰ ζῆς, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ δὲν θὰ ἰδῆς, ἔχουν προβοσκίδες ἀκριβῶς σὰν τὴν προβοσκίδα ποὺ εἶχε τὸ ἄπληστο Ἐλεφαντόπουλο.

Ἐξ δούλους ἔχω στὴν ἀγγάρεια,
Κ' εἶν' ὅλοι τίμια παληκάρια·
Τοὺς λένε: Ποῦ καὶ Πῶς καὶ Τί
Καὶ Ποιὸ καὶ Πότε καὶ Γιατί.
Καὶ τακτικὰ τοὺς ἁμιλῶ
Ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύσι,
Καὶ στὴ στεργιὰ καὶ στὸ γυαλό,
Νὰ 'δοῦν τί γίνεται στὴν Κτίσι,
Καὶ σὰν ἔρθουν καὶ μοῦ τὸ ποῦνε,
Τοὺς βάζω νὰ ξεκουράσθοῦνε.

Κοιμοῦνται, κάθονται, γλεντᾶνε
Ἕως τὶς πέντε—ἀπ' τὶς ἑννιὰ—
Τὴν ὥρα ποὺ γιὰ ἐγὼ δουλειά,
Ὡς καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φᾶνε,
Γιατὶ ἔχουν ὄρεξι πολλή;
Καὶ θέλουν καὶ καλὸ φαγί.

Ἐγὼ ἔτσι κάνω, κ' ἔπρεπε καθένα
Παιδὶ νὰ κάνῃ σὰν ἐμένα. —
Ξέρω μιὰ τόση-δά μικρὴ γυναῖκα
Ποὺ δούλους ἔχει ὁλόσωστα μιλλιούνια [δέκα.
Δὲν τοὺς ἀφίνει μιὰ σταλιὰ
Ν' ἀνάπαυθοῦν ἀπ' τὴ δουλειά!
Ἀμὰ τὰ μάτια της ἀνοίξῃ,
Μὲ τὶς φωνάρες ποὺ θὰ μπήξῃ,
Τοὺς στέλνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παντοῦ,
Καὶ τοὺς ρωτᾷ γιὰ καθετί, —
Ἕνα μιλλιοῦνι Πότε, δυὸ μιλλιούνια Πού
Κ' ἐφτὰ μιλλιοῦνια ὅλο Γιατί!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ν. Π.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ κατάχρησις τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, ἡ ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας πολλὰς διηνεκὴς μελέτη, ἄνευ ἐπαρκῶν διαλειμμάτων ἀναπαύσεως καὶ ψυχαγωγίας, καὶ προπάντων ἄνευ ἐπαρκοῦς ὕπνου, κατακουράζει τὸν ἐγκέφαλον, φέρει ποικίλας διαταραχὰς εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν ἐπιτέλους εἰς τὴν νευρασθένειαν.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ ΚΩΤΣΟΣ

Σάββατον ἀπόγευμα, — καὶ σχολεῖο δὲν ἔχει! Λιακάδα πρώτης εἰς τὰ χωράφια... Ὁ Κῶτσος καὶ ἡ Μυρτούλα, τὰ παιδάκια τοῦ πλουσίου γεωργοῦ μὲ τὸ ἄσπρο δίπατο σπιτάκι, ἐπῆραν τὰ προβατάκια ἀπὸ τὸ μανδρὶ καὶ πᾶνε νὰ τὰ βοσκήσουν. Ἐπῆραν μαζί τωνκαὶ τὴ Γιαννούλα, τὴν ἀδελφίτσά των, ἕνα παχουλὸ καὶ ὁλοστρόγγυλο μωρὸ πέντε μηνῶν, ποὺ ὁ Κῶτσος ἰδρόνει νὰ τὸ κρατῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ ὅμως εἶνε γερὸ καὶ δυναμωμένο ἀγόρι ὁ Κῶτσος· ἔκλεισε τὰ δέκα, καὶ εἶνε κι' ὅλας σωστὸ παληκάρι, ὅπως φαίνεται τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀνδραγαθήματα ποὺ διηγεῖται στὴ Μυρτούλα, καθὼς πηγαίνουν στὰ χωράφια.

— Ἔψές, καθὼς ἐγύριζα ἀπὸ τὸ χωριό, βλέπω δυὸ φείδια μεγάλα... τρέχω κοντά, καὶ τα κάνω λυῶμα καὶ τὰ δυὸ μὲ τὰ τακούνια μου. Προχθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἐπερνοῦσα κοντὰ ἀπὸ τὸ δάσος, νὰ σου καὶ βλέπω δυὸ κόκκινα μάτια που ἔφεγγαν σὰν κάρβουνα ἀναμμένα· ἤτανε ὁ λύκος! Ἁρπάζω μιὰ ματσούκα, καὶ χύνομαι νὰ τον σκοτώσω. Κι' ὁ λύκος... ἄν τον πιάσῃς! Ἔφυγε τρεχάτος!

— Βόηθα, Παναγιά μου καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες! ἔλεγε ἡ Μυρτούλα, ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ τὴν γιαγιά της νὰ λέγῃ καμμιὰ φορά, κ' ἔκαμνε τὸ σταυρό της.

Ἔτρεμε ἡ καϊμένη κ' ἐζάρονε κοντὰ στὸν παληκαρᾶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ σκοτόνει τὰ φείδια καί τον φοβοῦνται οἱ λύκοι.

— Βέβαια, ἐξακολουθοῦσε ὁ Κῶτσος, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτα... τὰ βώδια, οἱ κλέφτες, τὰ κανόνια, τὰ στοιχειά, εἶνε γιὰ μένα τίποτα!

— Σώπα! σώπα! καϊμένε, καί με κάνεις καὶ τρέμω!

— Οὔ! νὰ χαθῇς, φοβητσιάρα! ἀπαντᾷ καμαρωμένος ὁ παλληκαρᾶς μας, καὶ δίνει μιὰ μὲ τὴ μαγκούρα του, καὶ ξαναφέρνει στὸν ἴσιο δρόμο τὰ προβατάκια που εἶχαν παραστρατήσῃ.

Φθάνουν στὸ λειβάδι, καὶ αὐτὸς τρέχει μέσα στὸ γρασίδι, καὶ χορεύει τὴ Γιανούλα μέσα στὰ χέρια τοῦ, καὶ ἡ Γιαννούλα χάσκει καὶ γελᾷ.

Ἡ Μυρτούλα ὅμως, σὰν καλὴ νοικοκυροπούλα, μετρᾷ τὰ προβατάκια, ἕνα, δύο, τρία... δέκα, δεκαπέντε... τὰ βάζει νὰ βοσκήσουν, καὶ κλείει τὸν φράχτη γιὰ νὰ μὴ σκορπισθοῦν καὶ φύγουν. Ὁ Κῶτσος, οὔτε φαίνεται· ποιὸς ξέρει ποῦ ἔφθασε κι' ὅλας μὲ τὰ τρελλὰ πηδήματά του! Ἴσως ἐκεῖ κάτω ποὺ εἶνε τὰ δένδρα...

— Κῶτσο! Κῶτσο! φωνάζει τὸ κορίτσάκι.

Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς ἀπαντᾷ. Καὶ βλέπει τὸν ἀδελφό της νὰ ἔρχεται κατακίτρινος, τρεχάτος...

Ἡ Γιανούλα, τὸ μωρό, δὲν εἶνε πιὰ στὴν ἀγκαλιά του...

Σφίγγεται ἡ καρδούλα τῆς Μυρτούλας. Τί ἔγινε τὸ ἀδελφάκι της, Τρέχει κοὶ αὐτὴ νὰ εὑρεθῇ γρηγορώτερα κοντὰ στὸν ἀδελφό της.

— Ἡ Γιαννούλα;... ἐρωτᾷ μὲ λαχτάρα.

— Ἐκεῖ κάτω... στὰ χορτάρια... τρικυλίζει ὁ Κῶτσος. Ἕνα βῶδι, ἄγριο. Πᾶμε νὰ φύγουμε... κ' ἔρχεται ἀπὸ πίσω μου!

Εἶνε τώρα καὶ ἡ Μυρτούλα κατακίτρινη σὰν τὸν ἀδελφόν της, ἀλλὰ δὲν διστάζει καθόλου. Ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔδειξε ὁ Κῶτσος. Κοντεύει νὰ πιασθῇ ἡ ἀναπνοή της, ἡ καρδιά της κτυπᾷ τὰκ-τὰκ-τὰκ μέσα στὸ στῆθός της. Βλέπει τὸ βῶδι· ἀπὸ μακρυὰ φαίνεται φοβερὸ καὶ τρομερό· ὅμως ἡ Μυρτούλα, ἡ «φοβητσιάρα», προχωρεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐνῷ ὁ Κῶτσος, ὁ «παλληκαρᾶς», τὸ βάζει στὰ πόδιά.

Ἐκεῖ, ἐπάνω στὰ χόρτα εἶνε ἕνα μωρὸ φασκιωμένο, — ἡ Γιαννούλα...

Παναγία μου καὶ Ἅγιοι Πάντες! Καὶ τὸ ἄγριο βῶδι πλησιάζει στὸ μωρό! Ὦ! θὰ το φθάσῃ, πρὶν προφθάσῃ ἡ Μυρτούλα.

Τὰ ποδαράκια της, ποὺ τρέμουν καὶ κλονίζονται, τρέχουν λίγο ἀκόμα... καὶ τὸ κορίτσι φθάνει μαζὶ μὲ τὸ βῶδι δίπλα στὸ μωρό... Χαμηλόνουν τὰ κέρατα, ἡ μαύρη στοματάρα ἐγγίζει τὲς φασκιές, ἀλλὰ ἕνα χεράκι μικρὸ καὶ ὁλότρεμο σπρώχνει τὴν κεφάλα, καὶ ἡ κεφάλα χωρὶς ν' ἀντισταθῇ καθόλου ἀπομακρύνεται. Τὸ βῶδι εἶνε πολὺ ἥμερο καὶ ἀφίνει τὴ βοσκοπούλα νὰ πάρῃ τὸ μωρουδάκι καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ.

Ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ ἄγριο βῶδι ποὺ εἶδεν ὁ Κῶτσος κ' ἐτρόμαξε; Ἐκεῖνό τὸ βῶδι εἶνε τοῦ κὺρ-Παναγῆ, τοῦ γείτονα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς εἶνε ἥμερο· γι' αὐτὸ το ἀφίνουν καὶ βόσκει λυτό. Ἀλλά, ὅπως δὲν το ἐγνώρισεν ὁ Κῶτσος, ἔτσι δὲν το εἶχε γνωρίσῃ καὶ ἡ Μυρτούλα κατ' ἀρχάς· αὐτὴ ὅμως ἔτρεξε νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφίτσα τής, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον...

Φθάνει ἡ Μυρτούλα εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὴν ἀδελφίτσα της εἰς τὴν ἀγκαλιά τής, κ' εὑρίσκει τὸν Κῶτσο κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο πλάταγο. Ἔτρεμε ὁ κακόμοιρος σὰν τὸ καλάμι.

— Ἄλλη φορά, τοῦ λέγει, καλὰ θὰ κάμῃς ν' ἀφίσῃς ἥσυχα τὰ φείδια καὶ τοὺς λύκους, καὶ νὰ φυλάγῃς τὴν παλληκαριά σου γιὰ νὰ ὑπερασπίζεσαι τὸ μωρό μας!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γεῶργο; καὶ ἡ μητέρα του διέρχονται πρὸ ἑνὸς τυφλοῦ ἐπαίτου.

— Γεῶργο, λέγει ἡ μητέρα· δέν του δίνεις τοῦ καϊμένου τὴν πεντάρα σου ποῦ εἶνε τυφλός;...

— Αὐτουνοῦ; ἀπαντᾷ ὁ Γεῶργος· μπᾶ! καὶ ποῦ θὰ ἰδῇ πῶς τοῦ τὴν ἔδωσα ἐγώ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς

* * *

Ἡ μικρούλα ἀδελφὴ τοῦ Νίκου βγάζει δόντια καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα.

Καὶ ὁ Νίκος πρὸς τὴν μητέρα του:

— Γιατί, μαμμά, δὲν πέρνεις καὶ τῆς Μπεμπέκας ἕτοιμα δόντια σὰν τὰ δικά σου, παρὰ βασανίζεται ἔτσι ἄδικα ἡ καϊμένη;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀκακίας

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπήγαινε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἔφιππος, ὅταν συνήντησεν ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἐπὶ ὄνου. Διὰ νὰ τὸ πειράξῃ, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του καὶ ἐρώτησε:

— Ἔ, παιδί! πῶς πηγαίνει ὁ γάϊδαρος;

— Ἔφιππος, κύριε, ἔφιππος! ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθλητοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τί νὰ πρωτοδημοσιεύσω ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην αὐτὴν καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολὴν τοῦ *Ἀταβυρίου Ρόδου*; [ΕΕΕ]. Τὰ ὅσα λέγει περὶ τῶν «μιμητῶν τῆς Διαπλάσεως»; Τὰς κρίσεις του περὶ τῆς ΙΕ' Κυριακῆς; ἢ τὰς εἰδήσεις του περὶ τῆς «Νεότητος»; Ἀς ἀρκεσθῶ εἰς ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περὶ Κυριακῆς: «... Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐρέλκυσε τὴν προσοχήν μου εἶνε αἱ ἀπαντήσεις τῶν τυχουσῶν ἀνωτέρων βραβείων. Καὶ αἱ τρεῖς εἶνε θαυμάσιαι, καὶ αἱ τρεῖς ἀνήκουν εἰς συνδρομητρίας γνωστὰς εἰς τὸν κύκλον μας, ἐκ τῶν κοσμητικῶν Ε, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν πάντοτε τὰ ψευδώνυμά των... Ναί· ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κυριακῆς ταύτης παρέχει σπανίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν.»

Ὁ δὲ Σύλλογος «Νεότης» ἀρχίζει πάλιν τὴν δρᾶσίν του καὶ θριαμβεύει. Μοῦ ἔστειλε 56 δραχμὰς διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν Ἐσπαθώματος, μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἀνανεώσω τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντων ἀπόρων, (ἑνὸς ἐκ Λαρίσσης, δύο ἐκ Κερκύρας, καὶ ἑνὸς ἐξ Ἀθηνῶν), νὰ ἐγγράψω δὲ διὰ τὸ τρέχον ἔτος τὸ αὐτοσύστατον ὀρφανὸν παιδίον Α.Α.Χ. συστηθὲν ὑπ' ἀριθμὸν 20 εἰς τὸ 8ον φύλλον· καὶ μίαν ἄλλην πτωχὴν κόρην ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Σύλλογος «Νεότης» πολὺ γρήγορα θὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους. Δὲν ἔχω λόγους νὰ συγχαρῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν δρᾶσιν.

Καὶ ὁ Σύλλογος «Ἑλληνόπαις» δὲν πηγαίνει ὀπίσω. Μοῦ παρήγγειλε νὰ στέλλω τὸ φύλλον διὰ λογαριασμόν του εἰς πέντε ἄπορα παιδία, ἐδῶ εἰς Ἀθήνας, κατ' ἐκλογήν μου. Εὖγε εἰς τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Συλλόγου.

Καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς γάμους ἔχω σήμερον νὰ σας ἀναγγείλω. Ἡ παλαιὰ καὶ ἀγαπητή μου φίλη *Δικαιατερίνη Χ. Πολλάκη* ἐκ Γαλαξίου — γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας, — ὑπανδρεύθη τὸν κ. Ἐμμανουὴλ Βασιλάκην ἐξ Ἡρακλείου. Στέλλω τὰς θερμοτάτας μητρικάς μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν νεονύμφων.

Μοῦ ἔστειλε τὸ φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ἐκείνου, *Ἡμεροδείκτα*· Περίεργον! δέν το ἔλαβα, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξελέγξω τὴν καταγγελίαν σου. Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως διότι θὰ το κάμω. Ὁ κανονισμὸς θὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα, καὶ ὅλοι ὅσοι μοῦ ἔστειλαν κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, εἰς τ'Ἀποτελέσματα θὰ τα εὕρουν *σκοῦρα*. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐκ νέου, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ θυμώσῃς ἀλλ' ἀπλούστατα νὰ μού τα ζητήσῃς.

«Βρίσκω ὅτι τὸ Σῆμα, — μοῦ γράφει τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος*, — ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε σῆμα, εἶνε ἕνα πολὺ κατάλληλον καὶ νόστιμον δῶρον μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ φίλων. Εἶμαι ὑπερήφανη διότι ἐγὼ πρώτη το ἐπρότεινα Δι' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐντροπὴ νὰ ὑπερηφανεύεται κανείς.» Βεβαίως; δικαιοῦσαι νὰ ὑπερηφανεύεσαι ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ὑπερηφανεύομαι ὀλιγώτερον, ἔχουσα τοιαύτας φίλας.

Τὰ τετράδιά σου, *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς*, ἐλήρθησαν ἐγκαίρως. Πρέπει ὅμως νὰ εἰξεύρῃς, ὅτι τὰ τετράδια ἀπὸ τὸ Γρωφεῖόν μου δὲν στέλλονται ἀμέσως, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποὺ τὰ λαμβάνω. Εἶνε πολλά, καὶ ἕως νὰ ἀναγνωσθοῦν, νὰ ἐξελεγχθοῦν, νὰ περάσουν εἰς τὰ βιβλία κτλ. πάντα χρειάζεται καιρός.

Δύο μόνον μῆνας εἶνε συνδρομητής μου ὁ *Σθενελαΐδας* [ΕΕ], ἀλλ' αἰσθάνεται ἤδη ὅτι νέοι αἷμα εἰςῆλθεν ἐντός του, καὶ ὅτι νέαι ἰδέαι ἐπεφοίτησαν εἰς τὸν νοῦν του καὶ νέα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν του. Τί ὡραία καὶ ἡ σημερινή του ἐπιστολή!

Τί δυςτύχημα, *Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου!* Ἀπέθανε τὸ *Λαίμαργο Ποντίκι!* Ὁ πρόσφιλής σου ἀδελφός, ὁ ἀγαπητός μου φίλος, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν! Μὲ ποίας λέξεις, τώρα νὰ σε παρηγορήσω!.. Ὑπάρχει παρηγορία εἰς τοιαύτην σκληρὰν ἀπώλειαν; Πόσον θὰ λυπηθοῦν καὶ οἱ φίλοι μου, ὅταν μάθουν ὅτι ἔχασαν τόσον καλὸν καὶ τόσον ἐκλεκτὸν συνάδελφον!

Ἤθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύσω φωτοτυπικῶς τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Πολικοῦ Ἀστέρος* [ΕΕΕ] διὰ νὰ ἴδῃτε τί κομψά, τί καθαρά, τί καλλιτεχνικὰ ποῦ εἶνε γραμμένη. Δὲν ἔχει οὔτε ἕνα σβύσιμον, οὔτε μίαν μουντζούραν. Αἱ γραμμαὶ ἴσαι, τὰ περιθώρια τὰ ἴδια· τάξις καὶ εὐπρέπεια ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Πόσο θὰ ἐντρέποντο ὅσοι μου στέλλουν γράματα μουντζουρωμένα καὶ ἄτακτα καὶ δυςανάγνωστα!

Ἔλαβα πρώτας-πρώτας τὰς φωτογραφίας σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, *Ἀθῶα Καρδία*. Σῆμα καὶ χάρτην Δύσεων σοῦ ἔστειλα. Τί ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ βραβείου τῆς Κυριακῆς, καὶ πόσην μετριοφροσύνην φανερόνουν!

Φαίνεται, ὅτι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος. *Ἀγροτικὴ Χάρις*. Ὥστε ὄχι χαρά, ἀλλὰ χάρις. Ἔτσι θὰ σε λέγω εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γιαρούμπην* (Ω + Ω πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (Α.Χ.Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον σχεδὸν ἐλεύθερον·) καὶ *Ταρλαμπούμπαρ* (Κ. Π. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ περιμένω τὰς παραγγελίας σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: ὁ *Θυμωμένος Κόκκυψ* μὲ τὴν *Ἀκακίαν* καὶ *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*· — ἡ *Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου* μὲ τὸν *Σατανᾶν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Παιδικὴν Χαράν*· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Ἀμαζόνα τῆς Βουλόνης*, *Φαιδίμην*, *Ἀκρίταν*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην* καὶ *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* — ἡ *Δωδώνη* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἀκακίαν*, *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον*· — ὁ *Νέος Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Δίγρωμον Φούξιαν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Πέταλον Ρόδου*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*· — τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Λάτρην τῆς Δήμητρος* καὶ *Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς*· — τὸ *Ἔπος Πτερόεν* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Φάντεν τῆς Κούπας*· — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Πυρειοπώλην*, *Φωνογράφον τοῦ Ἑδισσῶν* καὶ *Νοητὴν Ρομφαίαν*· — ὁ *Ἑωθινὸς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Λευκὸν Κρίνον*· — ὁ *Ἡμεροδείκτης* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*, *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Μενελίκ* καὶ *Μακρολαίμην*· — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὸ *Ῥάδιον*, *Ἀεροναύτην*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Μαγευμένον Δάσος* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*· — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Πέταλον Ρόδου*, *Ἀπογονον τοῦ Πύρρου*, *Μιμητὴν τοῦ Σανταρόζα*, *Ἐλωσαικοπάναν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Σθενελαΐδαν*· — τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*· — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸν *Σθενελαΐδαν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Θυμωμένον Κόκκυψα*, *Αἰμοσταγῆ Χρωστῆρα* καὶ *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*· — ἡ *Δωρὶς Παρθένος* μὲ τὸν *Πιθηκάνθρωπον*, *Ἀλιέα τοῦ Κρανσώδοντος*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Ζαππίδα*· — ἡ *Βασίλισσα τῶν Κυμάτων* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Μενελίκ*, *Ἡμεροδείκτην* καὶ *Μικρὰν Βολιώτην*· — ὁ *Χρυσόμαλλος Κριὸς* μὲ τὸν *Κουασμόδαν* ἡ *Ἀγροτικὴ Χάρις* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαρευγήν*, *Δύγην τῶν Ἐλπίδων* καὶ *Κεντρί*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παραγιώτην Κοκκίνην* (ἔστειλα·) *Ἥλιαν Κουμετάκην* (ἔστειλα· ἡ «Σφὶγξ τῶν Πάγων» τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἐμπεριέχεται ὁλόκληρος εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898·) *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Δωρίδα Παρθένον*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφήν· δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς πότε θὰ γίνουν αὐτά που μ' ἐρωτᾷς, ἀλλὰ θὰ γίνουν ἀφευκτως καὶ πολὺ προσεχῶς·) *Νοητὴν Ρομφαίαν* ([ΕΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ τὸ ποιηματάκι· γράφε μου ὅταν ἔχῃς ὄρεξι καὶ καιρόν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα μὴ σε μέλῃ·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (βλέπεις ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἔχουν πολλοί· προτιμᾶται ὅμως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐκφράζει πρῶτος ἢ τὴν διατυπόνει καλλίτερα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Φιλόπατριν Ἴαδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Σφακτηρίας·) *Χρυσόκερων Ἔλαφον* (χαίρω ποῦ θὰ γίνῃς ἱδρυτὴς τόσον ὠφελίμου Συλλόγου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ αἰσθήματα·) *Χρυσόμαλλον Κριὸν* (ἐσημειώθη ἡ διεύθυνσις καὶ ἐστάλη μὴν ἀνησυχῇς·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα·) *Ἀλέξανδρον Ζωΐδην* (σοῦ ἔστειλα δύο Σήματα· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς διαμένει ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ σου δώσω τὴν διεύθυνσιν τῆς πρέπει νὰ σου φανερώσω καὶ τὸ ὄνομα, — τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται·) *Ἀεροναύτην* (καὶ πρὶν νὰ μου στεῖλῃς τὸ διήγημά σου, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ το δημοσιεύσῃς· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ ἀπὸ μικρὸς διὰ νὰ εὐχαριστῆται, ἂν ἔχῃ ὄρεξιν, ἢ διὰ νὰ συνειθίζῃ, ἂν ἔχῃ σκοπὸν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀλλὰ μόνον ὅταν μεγαλώσῃ καὶ γράψῃ ἔργα ὥριμα, εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, καὶ νὰ τα δημοσιεύσῃ·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὰ περὶ κοινοτήτων·) *Παπαμαλέκον* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀσπαγάζουσαν Ἠώ* (εἶδα καὶ ἔκρινα... ἢ μᾶλλον δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρίνω, διότι περιμένω τὴν προσεχῆ σου ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μου ἐξηγήσῃς τὰ συμβολικά·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, (εὖγε· σωκρατικὴν τῳόντι πειθὼ μετεχειρίσθης·) *Παρθένον Δάσος* (ἔστειλα·) *Ἀλκυονίδα* (εἰ-

δες ὅτι· τὴν πρωταπριλιάν σου τὴν ἐνόησα·) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (ποῦ ὁ μπαμπᾶς τῆς ὑπεσχέθη νά της φέρῃ τὸ Σῆμα· νὰ ὡραῖον δῶρον διὰ τὰ γενέθλιά της, ποὺ τα ἐώρτασε προχθές, μὲ τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου·) *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλήφθη, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νά σου ἀπαντήσω εἰς τὸ φύλλον ποῦ ἐπερίμενες·) *Ὀδησσίτην* (ἔστειλα· χαίρω διὰ τὴν πληροφορίαν·) *Ἔπος Ἠτρόϵν Δικατερίνην Ζίφου* (ἔστειλα) *Νέον Μαργαρίτην, Εὐσταθίαν Βλασσοπούλου* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ἀλλὰ διατί παρέλειψες τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Μακρολαίμην* ([Ε] περιμένω τὸς φωτογραφίας, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ τὰς προύδους σου·) *Ἕλληνα Ἀθλητὴν* (ἔχει καλῶς· θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει·) *Μιθριδάτην* (συνέβη ὅτι. . . ἦτο 1 Ἀπριλίου ὅταν ἔγραφες τὸ γράμμα σου· κατεργάρκο! ὀλίγον ἔλειψε νά το πιστέψω. . . εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πασχαλινὴν κάρταν·) *Κῦμα τῆς Μυκόνου* (εὔμορφα τὰ Π. Πνεύματα· ἄλλην φορὰν ὅμως νά τα γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, διότι δὲν εὐκαιρῶ νὰ τὰ ντιγράφω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς·) *Μικρὸν Βολιώτην* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Δωδώνην* (ὄχι, ἐπιστολήν σου μὲ δραχμὴν διὰ ψευδώνυμον δὲν ἔλαβα· ὁ «Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης» περιέχεται εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 3,50 ταχυδρομικῶς·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* (ὡς βλέπεις σήμερον, οἱ «Ἀριστεῖς» μας πέρνουν... ἀναβολήν· ὥστε τὸ ταξεῖδι εἰς τὰς Ἀντίλλας θὰ το κάμουν σῶοι καὶ ἀπέραιοι· εἰς τὴν ἐπιστροφήν, — θὰ ἰδοῦμε!) *Μπάτην τοῦ Σαρωνιοῦ* (ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὴν καταγγελίαν σου, καὶ θὰ ἐφαρμόσω τὸν Κανονισμόν·) *Ναπολέοντα Πρῶτον* (εἰς τὸ 1ον συλλάδιον ποὺ σοι ἔστειλα θὰ ἰδῇς τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν·) *Πείγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* (τὸ ἐλπίζω κ' ἐγὼ·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα· φαντάζομαι τί ἔχει νὰ γίνῃ!) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· μὰ ἀμφέβαλα ποτὲ περὶ τῆς ἀγάπης σου;) *Μπάρμπα-Λιονάρδον* (ἆ! ὁ κ. Φαίδων δὲν καταγίνεται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν, — οὔτε κἂν εἰς τὴν ἐσωτερικήν·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων, Ἀμαζόνα τῆς Βουλβόνης* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ζδ Ζδ* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑι συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν *ἐν Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέαι συνδρομηταὶ ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ἰουνίου.

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

186. Λεξίγριφος.

Μὲ ἄκρον σου ἐνώθηκε βουνὸ ἑλληνικὸ
Καὶ βασιλῆᾳ ἐκάμανε ἀρχαῖο, τραγικό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Πρωτίκι

187. Μεταγραμματισμός.

Ἂν μ' ἀρίσῃς ὅπως εἶμαι
Τόνομά σου εἶμαι ἴσως·
Κάπα ἀντὶ τοῦ Πῖ ἂν βάλῃς,
Γίνομαι ἀμέσως νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρυδόχρου Βιολέττας

188. Ἀναγραμματισμός.

Ἄνασσαν μυθολογικὴν ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἀρχαίας χώρας κάτοικον εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

189. Μαγικὴ Εἰκών.

— Βοήθεια! . . βοήθεια! . . Μὲ δολοφονοῦν! . . Ποῦ εἶνε ὁ Ἀστυφύλαξ;

190. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ ἐγὼ ὡς λέξις μία
— Μ' ἄλλη μόνο ὀρθογραφία, —
Πολλὰ πράγματα δηλῶ:
Εἶμαι ἄκλειστον ἐν πρώτοις,
Καὶ κλιτὸν μὲ τρία γένη,
Ἔπειτα μὲ δύο, — ζῶον,
Ἔπειτα μὲ ἕνα, — λέξις
Ὅπου δύναμίν σημαίνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλουδι τῆς Καρδιᾶς.

191. Κρῖκοι.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: ἐπάνω μυθολογικὸν πρόσωπον, τιμωρούμενον εἰς τὸν Ἅδην· δεξιᾷ ζῷον, ἀριστερᾷ Ρωμαῖος συγγραφεύς· Ἀπὸ δὲ τοῦ Ο, δεξιᾷ ρῶσσος ναύαρχος διάσημος, καὶ ἀριστερᾷ ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ρόδου

192. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἑνόνων τὰ λοιπά, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικόν.

Σέλας, ὀβίς, οὖτος, ἄρκος, ἄγρα, Ἀσήρ, χρῶμα, ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιθήκου τοῦ Φορνέου

193. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ὀστρακόδερμον.

1, Ζῷον ἄγριον. 2, Ἄνθος. 3, Μέλος τοῦ σώματος. 4, Σύνδεσμος. 5, Σχῆμα γεωμετρικόν. 6, Μέλος τοῦ προσώπου. 7. Ἐπίρρημα τοπικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί.

194. Φωνηεντόλιπον.

θ - μ - φλττ - μ - π - τς - φλς - μ - κ - γ - φλττμ - π - τς - χθρς - μ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος

195. Γρῖφος.

[Μ]

Ἔρ!

ς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιρίγγλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11.

121. Μύκονος (μήκων- ὄς.) 122. Εὔβοια (Ε, Β, Α.] — 123, Αἶμος-Αἶνος. — 124. Μάριος-Μαρία.

125. Σ Α Α' 126-127. 1. *Ἴδιος*, Ἴλιον, Ἥλιον, ἥλιον,
Ι Μ Σ
ΚΦΣ ἥλιος, ἧλος, *ἅλ*-
ΠΙΣΙΔΙΑ *λος*. 2, *Πεῖνα*,
ΑΣΝ πεῖρα, πήρα, Ἥρα,
Ε Σ Ο ὥρα, ὥρας, Ὥρος,
Μ Α Σ ὄρος, κόρος, — 128. Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου. — 129. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ [Ἀθηνᾶ, κΥπρῖνος, ΆρΓος, πυγΟλαμπίς, στροΥθίον, τευθΙΣ, ΤεργέσΤη, ΒεζούβιΟς, ΤειρισίαΣ.] — 130, Ἅ μὴ δεῖ, μὴ ἄκουε. — 131. *Μὴ ἔσο ἀμελὴς* [μὶ ἔσω α - μελ - εἰς]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητὰς μα ξ λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ μικρότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Παύω τὴν μετὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀνταλλαγὴν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. - Γεώργιος Ι. Κουτσογεῶργος, Βόλος (Grèce). (Δ,45)

Χαιρετῶ τὸν *Ἥγεμονα τοῦ Φωτὸς* καὶ τὸν ἐρωτῶ πῶς τα περνᾶ μὲ τὴν ἐξαδελφούλαν του. — *Ἀγροτικὴ Χάρις.* (Δ,46)

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς εὐγενεῖς συναδέλφους, οἱ ὁποῖοι μὲ συνεχάρησαν διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Κυριακῆς, καὶ ζητῶ τὸ ὄνομα τοῦ *Τυδέως.* — *Πέτρι Σκαρδάλου.* (Δ,47)

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15, 16. 17.18. 19. 20.21.22.23)** πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24)** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896. 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899,1900,1901,1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ.7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ος Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1904 Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 19

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΕΝ ΠΛΩΙ

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ ἥλιος, αὐτὸς ὁ ἀκριβὴς εἰς τὴν ὥραν του πολυτεχνίτης ὑπηρέτης τοῦ σύμπαντος — ὅπως τον ὠνόμασεν ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Κάρολος Δίκενς — ἀνέτειλεν ἐπὶ ὁρίζοντος, τὸν ὁποῖον εἶχε καθαρίσῃ ἄνεμος ἀρκετὰ δυνατός. Ὁ «Γοργὸς» δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ξηρὰν πλησίον του.

Ὡς εἴδομεν, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων του. Ἤθελε τώρα νὰ ἰδηγήσῃ τὸ πλοῖον εἰς τοὺς λιμένας τοῦ δρομολογίου του, νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τοὺς ὅρους τῆς ναυλώσεώς του, ν' ἀρίσῃ τοὺς ἀριστεῖς μας νὰ εἰσπράξουν εἰς τὴν νῆσον Βαρβάδος τὸ χρηματικὸν ἔπαθλον τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ νὰ μή τους ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας.

Ἦτο ὅμως ριψοκίνδυνον αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἂν ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς Ἀντίλλας;.. Εὔκολον ἦτο νὰ πιστευθῇ ὅτι εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργοῦ» εἶχαν γίνῃ μερικαὶ μεταβολαὶ πρὸν ἀποπλεύσῃ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν. Ἀλλὰ τοῦ κυβερνήτου ἡ ἀπουσία πῶς νὰ ἐξηγηθῇ;...

Αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπέμνησεν ὁ Κόρτης εἰς τὸν ἀρχιπειρατήν.

— Τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ Πάξτων, ἐβεβαιώθην ὅτι ποτὲ δὲν ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας οὔτε μὲ τὸν «Γοργὸν» οὔτε μὲ ἄλλο πλοῖον. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν εἶνε γνωστὸς ἐκεῖ. . . Ἄλλως τε, καὶ κίνδυνος ἂν ὑπάρχῃ, τὸ ἀγῶγι ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ὅ,τι λέγει ὁ Χάρρης, αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τὸ σπουδαιότερο ἦτο πῶς νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν, καὶ τώρα την ἀρίσαμε τριάντα μίλια πίσω... Ὅσο γιὰ τὸν μπουναμᾶ που πρόκειται νὰ πάρῃ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀρχοντόπουλα...

— Θά τον τσιπώσῃ ὁ καθένας μας ὁλόσωστο, συνεπλήρωσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, διότι δέκα εἶνε αὐτοί, δέκα κ' ἐμεῖς.

— Στρογγυλὸς λογαριασμός, ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος. Βάλτε καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ καραβιοῦ, καὶ θὰ δῆτε πῶς εἶνε περίφημη ἡ δουλειά μας! Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ δώσω στοὺς συντρόφους μου νὰ καταλάβουν τί κέρδη θὰ ἔχωμεν!

— Εἴτε καταλάβουν εἴτε ὄχι, τὸ ἀπεφάσισα πλέον! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Νὰ κυττάξῃ καθένας νὰ παίξῃ ὅπως πρέπει τὸ μέρος του στὸ ταξεῖδι, χωρὶς νὰ γίνῃ ὕποπτος οὔτε μὲ ἔργα οὔτε μὲ λόγια. Νὰ προσέξουν καλά!

Τὸ τολμηρὸν σχέδιον τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, καὶ οἱ πειραταὶ ἄφισαν τὰ πράγματα νὰ τραβοῦν μόνα των τὸν δρόμον των.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐξήτασεν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοιάρχου Πάξτων, διὰ νὰ συμμορφωθῇ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξειδίου, τὸ ὁποῖον εἶχε κανονίσῃ ἡ ἀγωνοθέτις κυρία Σέϋμουρ. Τὸ δρομολόγιον ὡρίζεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀντιλίας, νὰ προσεγγίσῃ πρῶτον εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν καὶ κατόπιν, παραπλέων τὸ μακρὸν κομβολόγιον τῶν Ἀνεμωδῶν νήσων καὶ καταβαίνων πρὸς νότον, εἰς ὀκτὼ ἄλλας νήσους, πατρίδας τῶν ἀριστέων. Μετὰ τὰς ἑννέα ταύτας προσεγγίσεις ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Βαρβάδος, ὅπου ἔμενεν ἡ ἀγωνοθέτις. Συμφέρον τῶν

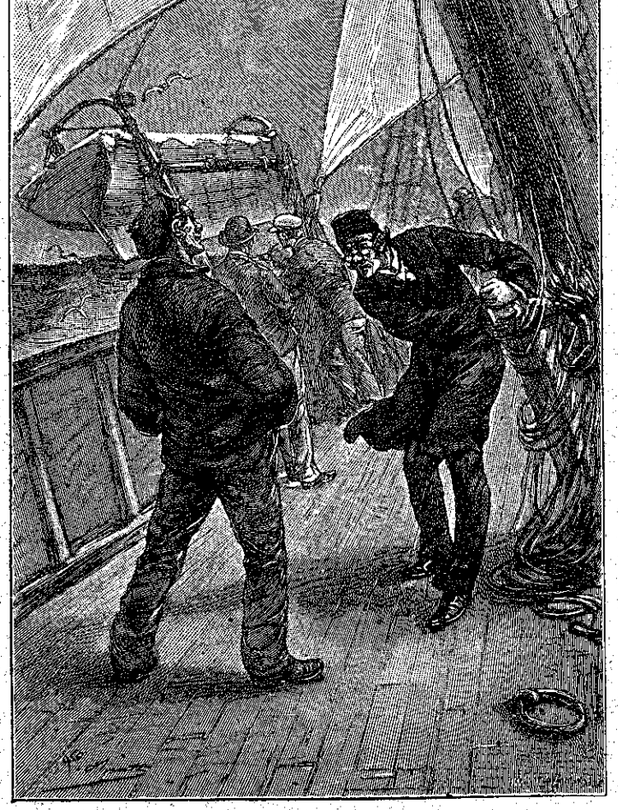

« Ὁ κ. Πάττερσων, κρατούμενος ἀπὸ ἕνα τάκον. » (Σελ. 146, στήλ. γ.)